

Jak dokázat existenci života ve vesmíru?

Z vědeckého pohledu je stále neobjasněn problém existence života ve vesmíru. Již celé generace vědců se snaží nejrůznějšími metodami dokázat nebo vyvrátit existenci života ve vesmíru, zejména života inteligentního. (Pokud nebereme v úvahu práci L. Tučka a jeho 12 čísel z kosmu.) Jediné, co je jisté a vědecky dokázané je to, že ve vesmíru existují prvky nutné pro vznik a vývoj organických látek. Jakým způsobem však došlo k vývoji i nejjednodušších organismů (virů) se však dosud nikomu nepodařilo napodobit. Existence vzniku a vývoje života ve vesmíru je tedy stále více problém filosofický, jako astronomický nebo biologický. Nahlédneme-li do starých filosofických spisů, je možné konstatovat, že většina autorů nejen že připouští existenci života ve vesmíru, ale dokonce uvažuje o tom, že život existuje prakticky všude. Toto je v protikladu se současně převládajícím názorem, že život na Zemi je výjimečným jevem. Tato myšlenka je podporována zejména tím, že pravděpodobnost samovolného vzniku života je matematicky nesmírně malá. Podle toho, jaký způsob výpočtu zvolíme se dá poměrně jednoduše dokázat, že je téměř vyloučen náhodný vznik i nejjednodušší živé buňky, natož pak vývoj složitějších organismů, až po člověka. Ke vzniku i toho nejjednoduššího viru je zapotřebí aspoň 10.000 bitů informací, což při náhodném sestavení dává možnost je uspořádat v pořadí 10.000! (faktoriál) možností, což číslo s 20.000 nulami, tedy podstatně větší, než největší čísla, se kterými operují astronomové nebo jaderní fyzikové, kde je rozmezí veličin zhruba od 10^{100} do 10^{-100} . Z matematického hlediska je možnost samovolného vzniku života téměř vyloučena. Mnozí autoři proto považují existenci života za zázrak. Z tohoto pohledu bychom však museli apriorně připustit existenci „vyšší moci“ – stvořitele, který jediný dokáže dělat „zázraky“. Příroda se totiž řídí zákony, které zázraky nepřipouštějí. Proto také většina starověkých filosofů automaticky pokládala život za dílo Boží. Kdo však stvořil Boha? Je to stejné jako známý problém „Co bylo dříve – slepice nebo vejce?“ Dávni filosofové museli tento problém řešit jen intuitivně.

O mnohosti života ve vesmíru učila např. Epikurejská škola, Metrodores z Lampsaku řekl, že „by bylo stejně nesmyslné mysliti, že je jen jediný obydlený svět v nekonečném prostoru, jako že by byl jen jediný klas na obilném poli...“ Zenon z Cittia uznával působení vyššího ducha v řízení přírody, Epikurův žák Lucretius uvádí že, „což možno věřiti, že mimo tento svět nesmírné spousty prvků jsou odsouzeny k nečinnému odpočinku? Jestliže zásady plození daly vznik životu na Zemi, je třeba přiznati, že i v ostatním prostoru prvkové hmoty zplodily nesčetné bytosti živé....“

S těmito myšlenkami antických filosofů je možné se ztotožnit rozhodně snáze, jako s fantastickými představami středověkých učenců, jejichž názory nejsou podloženy žádným hmatatelným argumentem. Většina středověkých učenců se navíc obávala inkvizice, pokud jejich názory nebyly v souladu s oficiálním učením církve, kterou je možné považovat za největší „brzdu“ pokroku i v dnešní době. Rozvoj astronomie od 17. století, který umožnil (staronový?) vynález dalekohledu dal podnět k úvahám o možnosti života na Měsíci a nejbližších planetách, i když projevy života nemůžeme pozorovat ani dnes. Dokonce není patrný ani na snímcích Země, zhotovených běžnými přístroji z oběžné dráhy. To dokáží pouze speciální špionážní satelity.

Celá řada autorů napsala mnoho fantastických románů o cestě lidí na Měsíc, včetně českého pana Broučka. Obyvatele vesmíru však popisovali i učenci, o kterých bychom nepředpokládali, že si vymyslí takové zvěsti. Páter Athanasius Kircher uvádí ve svém díle „Nadšená cesta nebeská“, že navštívil s průvodcem, duchem Cosmielem, různé planety. Na Saturnu spatřil melancholické starce ve smutečném oděvu, zatímco obyvatelé Venuše byli oděni oděvem průsvitným jako křišťál a tančili za doprovodu lyr a cimbálů. Autor se bohužel nezmiňuje, co před svou cestou vypil a kolik...K dobru je mu však nutné přiznat to, že ve svém spise nemluvil o obyvatelích, ale dle vysvětlení průvodce Cosmiela o duších – andělích

a samotná kniha prý byla diktována duchem. K následovníkům Kirchera je dnes tedy možné počítat i známého Aštarovce Ivo Bendu, jehož „Sdělení od přátel z vesmíru“ jsou také asi diktovány nezbednými duchy, pro pobavení rozumně uvažujících čtenářů.

Známý záletník Fontenelle napsal nadšeně přijímanou knihu „Hovory o mnohosti světů“, která však nemá žádný vědecký ani filosofický základ a dle názoru Voltaira byla napsána pro ženy „prohlížející si čínské malby svých vějířů“. Již deset let po Fontenellovi, v roce 1698 napsal známý hvězdář Christian Huygens své dílo „Cosmothéros“, kde vychází z astronomie a rozumných logických úvah o možnosti života ve vesmíru. Jako příčinu vzniku života však také uvádí „tvůrčí sílu“. Vědecké zkoumání vesmíru za pomoci dalekohledů pokračovalo i v 18. a 19. století a názory astronomů se stále vyvíjely a upřesňovaly s rostoucím množstvím informací i z jiných oblastí vědy. Laplace uvádí, že základní podmínka pro život je sluneční záření a proto můžeme analogicky uvažovat o vhodných podmínkách i na jiných planetách. Astronomové již tehdy dokázali změřit a vypočítat řadu základních informací o planetách Sluneční soustavy, jejich velikost, vzdálenost od Slunce, dobu oběhu i předpokládané údaje o podmínkách na planetách, nebo jejich satelitech. Mohli porovnávat jednotlivé údaje a zjistili, že podmínky na Zemi jsou pro existenci života v celé Sluneční soustavě nejlepší. Přesto se dále vyskytly fantastické názory na možnost života např. i na Slunci, které zastávali např. Bode, Arago, Humboldt a další učenci této doby.

Rozumně uvažující vědci však pokládají za rozhodující podmínku pro existenci života fyzikální prostředí, srovnatelné se Zemí, tedy existenci dýchatelné atmosféry, poměrně úzké rozmezí teploty, střídání cyklů dne a noci na planetě a další podmínky. Platí pravidlo, že čím vyšší je forma života, tím více má nároků na životní prostředí.

Při zkoumání možnosti existence života platí mimo fyziologické předpoklady i filosofické pravidlo, že život je nejvyšším stupněm organizovanosti hmoty a přírodní procesy vždy směřují k dosažení tohoto cíle. Další otázkou pak je, proč má život tolik rozmanitých podob jak v říši rostlinné, tak živočišné. Obvykle je tomu tak proto, že jedna forma života potřebuje ke svému přežití jiné formy, kterými se obvykle živí. Celý systém tvoří tzv. potravinový řetězec, na jehož vrcholu je člověk, kterému se hodí téměř všechno. Většina druhů je však závislá také na svém životním prostředí a proto různá podnební pásma mají i své charakteristické rostliny a živočichy. Neměnnost prostředí je zárukou stálosti forem života, změna podmínek je příčinou mutací a vývoje nových forem, jak odvodil Charles Darwin ve své teorii o původu druhů. Lze proto předpokládat, že ve srovnatelných podmínkách se vyvinou i podobné živočišné a rostlinné druhy. Pokud existuje i podobné chemické složení organických sloučenin, nutných pro existenci živých organismů, nemusí se život na jiných planetách nějak podstatně odlišovat od pozemských forem.

Předpoklady optimistů o existenci života ve vesmíru vedly k pokusům o umělou přípravu organických molekul, napodobením podmínek, jaké byly na Zemi v dávné minulosti. Známé jsou pokusy Stanley Milera na Cornellově univerzitě, kde v reakční nádobě nechal jiskřit výboje elektřiny ve směsi metanu, amoniaku, sirovodíku a vody a podařilo se mu syntetizovat dehtovitou látku, bohatou na organické molekuly. Podařilo se mu tak objasnit jak vznikla ropa? Vyrobené látky můžeme přirovnat k cihlám, ale dům se takto nepodařilo postavit. I dnes parcují mikrobiologové s již hotovými „stavebními prvky“, pokud se pokoušejí mutovat nějaké viry, např. ke genetické úpravě potravin. K tomu potřebují obrovské množství informací, ale kde by se takové informace vzaly v ranném vesmíru?

Pokud se nám nepodaří prokázat touto cestou vznik života na Zemi nebo jinde, pokoušejí se vědci získat poznatky o životě ve vesmíru hledáním jakýchkoli mimozemských signálů. První pokusy byly navrhovány k vyslání signálů pro obyvatele Měsíce. Jistý německý geometr navrhoval, aby se v sibiřských stepích postavily obrazce ze zrcadel, odrážejících sluneční světlo na Měsíc, jiní fantisté navrhovali vysévat obilí na obrovských geometrických plochách, svědčících o jejich umělém původu. Po vynálezu radiového spojení byly pochopitelně

hledány radiové signály. Zkoumání vesmíru za pomoci radioteleskopů je i dnes nejrozšířenější metodou, protože jsme schopni zachytit elektromagnetické vlny v širokém spektru frekvencí, mimo původní zkoumání dalekohledy v pásmu viditelného spektra. Přes všechny vědecký pokrok však dosud nebyly získány žádné přesvědčivé důkazy o existenci života ve vesmíru. Také naše civilizace je pochopitelně již nejméně sto let zdrojem vyzařování nejrůznějších signálů, které by mohly zachytit jiné civilizace. Problém je opět v tom, že při mezihvězdných vzdálenostech řádově stovek světelných let, musí být vyslaný signál velmi silný, což se o radiových vlnách nedá říci. Při spojení s kosmickými sondami se to evidentně prokázalo. Naše možnosti končí na hranicích Sluneční soustavy. I když některé sondy nesly informační plakety o naší civilizaci, jejich zachycení nějakou jinou civilizací je při množství kosmického smetí a rozloze vesmíru prakticky vyloučeno. Předpoklady o existenci života ve vesmíru tak nadále zůstávají v oblasti filosofických úvah, kterými se zabývala celá řada známých veličin. Immanuel Kant ve své „Všeobecné historii přírody“ předpokládá, že dokonalost tvorů vzrůstá ze vzdáleností od Slunce. Obyvatelé Merkura a Venuše tak mají být příliš hmotní na to, aby byli rozumní, obyvatelé Země a Marsu to stále táhne k převládajícím "nízkým" pudům, obyvatelé Jupitera a dalších vnějších planet se však těší dokonalosti a blaženosti. Asi nebral v úvahu vliv fyzikálního prostředí na těchto planetách na možnou existenci života....Slavný hvězdář Bode ve svých „Úvahách o zařízení všehomíra“ zase stanovil podobnou zásadu, že hmota, ze které se bytosti skládají, je tím lehčí, jemnější a ušlechtlejší, čím dále je planeta od Slunce. S vyšší složitostí hmoty souvisí i dokonalejší duch. Takovéto názory však neměly žádné dokazatelné opodstatnění, spíše by se dalo předpokládat, že nejdokonalejší bytosti budou tam, kde jsou nejpříznivější podmínky pro život. Tento předpoklad snad vedl Fouriera k tomu, aby vyslovil teorii, že planety jsou androgynní bytosti, každá planeta má duši a všechny bytosti na planetě jsou výsledkem plodnosti planet. Tato tradice se dodnes traduje v představách o planetě Zemi, jako bytosti nazývané Gaia. Tato tradice byla rozšířena zvláště u starých Řeků, pro něž byla celá příroda živá a Gaia byla považována za „matku“ bohů i lidí. Snad proto byli řečtí bohové zpodobňováni v lidské podobě a měli podobné dobré i špatné vlastnosti jako lidé.

Ponecháme-li stranou všechny středověké fantasie a intuitivní názory na život ve vesmíru, můžeme se pokusit odhadnout pravděpodobnost jeho existence jednoduchým výpočtem, známým jako Drakeova rovnice. Počet možných civilizací ve vesmíru označme N . Pak

$$N = N_0 \times N_1 \times q_1 \times q_2 \times P_1 \times P_2 \times P_3 \times t/T,$$

N_0 - počet hvězd v dlouhodobě stabilním stavu, v (pozorovaném) vesmíru

N_1 - počet hvězd ve vesmíru

q_1 - podíl hvězd typu N_0 s planetárními soustavami

q_2 - podíl hvězd splňující první dvě podmínky, kde planety se nacházejí v „pásmu života“

P_1 - pravděpodobnost vzniku života na planetách typu q_2

P_2 - pravděpodobnost rozvoje života do inteligentní podoby

P_3 - pravděpodobnost, že civilizace se ubírá technologickou cestou

t - doba trvání vyspělé civilizace

T - celková doba trvání civilizace.

Problém je v tom, že žádný z parametrů rovnice není možné přesně stanovit a meze možností jsou velmi široké a závisí zejména na odvaze řešitele rovnice. I když astronomové stanovili na základě pozorování podíl hvězd v příznivém stadiu vývoje (tzv. Hertzsprung-Russelův diagram) neznají celkový počet hvězd ve vesmíru, protože dokážeme „dohlédnout“ jen do určité vzdálenosti. Pokusme se dosadit za jednotlivé proměnné pravděpodobné hodnoty :

N_0 - odhadněme na 10% t.j. 10^{11}

N_1 - zde je největší problém, počet hvězd jen v naší galaxii je asi 100 miliard, t.j. 10^{11} , kdybychom odhadli počet galaxii v pozorovaném vesmíru rovněž na 100 miliard,

- (existují kupy a „nadkupy“ galaxií), pak počet hvězd by byl asi 10^{22}
 (k tomuto výsledku dospěl známý americký astronom Carl Sagan)
- q1 – stanovme optimisticky na 1, čili každá hvězda má planetární soustavu
 q2 – analogicky se Sluneční soustavou stanovme na desetinu = 10^{-1}
 P1 – je ten neproblematičtější parametr, odhady se mohou pohybovat od jistého vzniku života až po absolutní nepravděpodobnost. Dosaďme zde hodnotu 10^{-9} „protože je jisté, že život vznikl aspoň na Zemi.
 P2 – I zde se můžeme pohybovat v širokém rozmezí, dosaďme 1/10
 P3 – Jsou zde asi jen dvě možnosti, dosaďme proto 1/2
 t – ze zkušeností na Zemi plyne, že tato doba je asi 1000 let
 T – dosaďme optimisticky od počátků druhu „homo“ asi milion let, pak podíl $t/T = 10^{-3}$

Výsledek rovnice by byl: $N = 10^{-1+22-1-9-1-3} \times 1/2 = 10^7 / 2 = 5$ milionů planet s inteligentním životem. Stejně bychom však mohli vypočítat při změně proměnných i milionkrát více nebo méně. Z obrovského množství planet lze usuzovat, že stejné podmínky jako na Zemi určitě existují ještě jinde ve vesmíru. Pokud bychom uvažovali jeho poloměr kolem 10 miliard světelných let, pak by ovšem vzdálenost k nejbližší civilizaci (za předpokladu rovnoměrného rozmístění) byla obrovská, až stovky milionů světelných let. Tak vzniká další problém, zda nějaká civilizace by dokázal překonat takové mezihvězdné vzdálenosti. My zatím dokážeme z takových vzdáleností zachytit jen určité druhy záření. I kdybychom však dokázali zachytit nějaký umělý signál, je pravděpodobné, že za tu dobu co k nám putoval, již civilizace, která ho vyslala neexistuje. To bude zřejmě i hlavní příčina toho, že se nám takový signál dosud nepodařilo zachytit. Mysel by být totiž vyslán s energií srovnatelnou s výkonem Slunce. Z našich výpočtů také vyplývá, že všechny pokusy o zachycení nějakého sdělení v širokém pásmu elektromagnetického spektra jsou odsouzeny k nezdaru.

Pokud se nám tedy nepodaří zachytit nějaké informace na „radiovláhnách“, máme ještě jiné možnosti, jak dokázat existenci mimozemských civilizací? Nepochybně ano. Všechny důkazy můžeme rozdělit na přímé a nepřímé. Jisté jsou pochopitelně důkazy přímé, jako je osobní styk s takovou civilizací (blízké setkání 3. a 4. druhu dle Hynekovy klasifikace), nalezení jednoznačných důkazů o činnosti takové civilizace na Zemi v minulosti či přítomnosti, kam můžeme počítat nevysvětlitelné archeologické nálezy i pozorování tzv. UFO. Mezi nepřímé důkazy můžeme počítat všechny báje a pověsti o nejrůznějších bozích, přicházejících z nebes, případně unášejších pozemšťany na nebesa a v poslední době i záhadné piktogramy, objevující se v obilných lánech a na jiných vhodných plochách. O této problematice již bylo popsáno tolik papíru a existuje tolik MB informací na internetu, že si každý může vybrat to, čemu věří nebo by chtěl věřit, či nevěřit. Lidi tak můžeme rozdělit na ty, co věří v existenci mimozemšťanů a ty, co se zdráhají za každou cenu uvěřit čemukoli, na co si osobně „nesáhnou“, kam můžeme počítat většinu vědců všech oborů. Pak ještě existuje nemalá skupina lidí, kteří tvrdí, že se s mimozemšťany osobně setkali, případně s nimi udržují čilé kontakty. Obvykle se jedná o fenomén únosů, který je již ovšem důkladně vědecky zkoumán a diskutován na různých konferencích. Z dosavadních výsledků plyne, že buď se několik tisíc lidí zbláznilo, má halucinace nebo jiné poruchy vnímání a několik desítek badatelů s tituly před i za jménem riskuje svoji vědeckou pověst, pokud dospěli k závěru, že se nejedná o bludy a musíme existenci mimozemšťanů připustit.

Existuje však ještě jedno řešení, o kterém se mnoho nemluví. Pokud jsou skutečně vesmírné vzdálenosti nepřekonatelné, může se jednat o kontakty s jinou, zcela odlišnou civilizací, která na Zemi tajně existuje a nepřeje si s naší agresivní „kulturou“ žádné kontakty nebo se jedná o výsledky tajných vojenských operací a výzkumů, kde je maximální utajení rovněž žádoucí. Kdo se celou problematikou blíže zabýval, dospěl možná k závěru, že vše je jen soubojem

argumentů a protiargumentů, kde je jen obtížné prokázat jejich stoprocentní pravdu. Krátce řečeno, pokud vás neunesou ufovi, tak na ně věřit nebudete.

Řešit problém existence mimozemských civilizací lze i logickou cestou, zvažováním tvrzení (výroků) a stanovením logického závěru. Výsledek však nebude výpočet nějaké pravděpodobnosti, ale důsledek rozhodovacího „stromu“, kde budeme dosazovat jen hodnoty ano – ne. Vyloučíme třetí možnost – nevím, protože tu matematická logika nezná. Jisté však je, že pokud z A plyne B, z B plyne C, pak také z A vyplývá C. Jediný problém tedy bude ve správném stanovení výroků, abychom mohli uplatnit matematickou logiku. Úvodem však musíme přijmout několik axiomů, tedy výroků, které platí bez důkazu. Jsou to:

A – Existuje nejméně jeden vesmír, (ten který pozorujeme).

B – Existuje inteligentní život na nejméně jedné planetě ve vesmíru – Zemi.

C – Nelze zjistit počátek a konec existence vesmíru a jeho velikost.

D – Neznáme jednoznačnou a přesnou definici života.

- Jaké logické důsledky vyplývají z našich axiomů?

1. V našich úvahách se stačí zabývat je jedním – naším vesmírem, neboť existenci jiných nemůžeme dokázat. Názory o „n“ dimenzích se nemusíme zabývat.
2. Ať je pravdivá teorie o stacionárním vesmíru nebo pulsujícím vesmíru (mezi velkými třesky a krachy), vždy nelze stanovit prvotní příčinu existence vesmíru. Proto je nutné uvažovat s nekonečným časovým trváním vesmíru(ů).
3. Je-li doba trvání vesmíru nekonečná, je pravděpodobnost vzniku života jistota, bez ohledu na všechny výpočty pravděpodobnosti. Důkazem tvrzení je naše existence.
4. Existuje-li život na Zemi, nelze vyloučit jeho existenci na jiných planetách ve vesmíru, protože pravděpodobnost vzniku života je převrácenou hodnotou počtu planet vhodných pro život (součin je roven 1 = jistota = Země). Počet obydlených planet závisí pouze na jejich celkovém počtu. Protože podmínky pro život existují v poměrně širokém rozmezí, musí existovat určitý počet planet s identickým prostředím, jako je na Zemi. Ve stejném prostředí musí platit stejná pravidla. Lze předpokládat, že celkový počet planet ve vesmíru bude konečný a spočetný. Důsledkem tohoto je, že „náš“ vesmír je konečný a omezený! Kdyby se pravděpodobnost života blížila limitně k nule, počet planet a velikost vesmíru by se blížily nekonečnu, což je v rozporu s jinými poznatky o vesmíru.
5. Je-li život charakterizován látkovou výměnou s okolím, je nutné považovat celý vesmír za živý, protože neustále dochází k výměně a přeměně energií!
6. Definujeme-li inteligentní život jako výměnu látek a energií s určitým cílem, je každý vývojový proces nutné považovat za projev inteligence.
7. Z pokusů o napodobení vzniku života vyplývá, že veškeré procesy musela řídit nějaká inteligence – program. Konečný cíl je vývoj života. Probíhá-li většina jevů v přírodě cyklicky, je konečným stavem návrat k počátku. Aby mohl nastat jakýkoli vývojový proces, musí být předem dána informace řídící tento proces k určitému cíli. Chaotické procesy pozorujeme obvykle v neživé přírodě.
8. Je-li výsledkem zvyšování stupně organizace hmoty život a vývoj bytostí se stále vyšším obsahem informací (i rostliny je nutné považovat za „bytosť“ ve smyslu bytí – existence), může být konečným stadiem vývoje úplné uspořádání všech elementů vesmíru do stabilní struktury s „úplnou“ inteligencí. (= Bůh?)
9. Platí-li zákon o zachování energie, je nutné k uspořádání jakýchkoli elementů vždy vynaložit nějakou energii. Růst inteligence = informace, je spojen s úbytkem energie. Platí-li, že všechny procesy je možné obrátit, může spojením energie a informace vznikat hmota! Neboť hmota je jen uspořádanou (koncentrovanou) energií, což tušil již Einstein.

10. Na základě předchozího bodu lze objasnit všechny „paranormální“ jevy. Žádné zázraky a náhodné jevy v přírodě neexistují, pouze neznáme všechny příčiny a následky.

Připustíme-li, že kterékoli z předchozích tvrzení je pravdivé, nemá vůbec smysl hledat život jinde ve vesmíru, protože jistý druh života je vlastně všude. Všude probíhá nějaká přeměna energií a informací, kterou však většinou nepozorujeme. Každá částice hmoty jen vibrací jakési podstaty, protože čím hlouběji pronikají vědci do tajemství mikrosvěta, tím více se ukazuje, že žádná „hmotná“ základní částice neexistuje. Vše je jen vibrující energie! Klasický Bohrovův model atomu, podobající se Sluneční soustavě s jádrem a obíhajícími elektrony přestal platit během minulého století a dnes si atomoví fyzikové lámou hlavu dalšími teoriemi. (Hrají si se strunami.) Všechny „základní“ částice již snad ani nedokážou vyjmenovat a jejich vlastnosti si běžný člověk vůbec nedokáže představit. K charakteristikám hmoty, energie a životnosti částic přispěly u kvarků takové exotické přívlastky, jako je 6 druhů „vůně“ a každá vůně má navíc tři barvy. Počty kvarků nedokáží současné teorie vůbec stanovit. Co je tedy základem? Jaké zákony platí společně v makrokosmu (vesmíru) i mikrokosmu (elementární částice). Je složitější nalézt odpovědi na základní otázky vesmíru, hmoty nebo života? Nebude konečné řešení vždy mimo dosah našich možností? Nebo je nalezení konečného řešení cílem veškerého vývoje ve vesmíru?

Odpověď na otázku v titulu je zřejmě nutné hledat jinými cestami, než za pomoci studia hmoty, a to studiem duchovním. Tak to dělali všichni starověcí a středověcí filosofové, kteří takové přístroje, jako máme my dnes neměli. Téměř všichni dospěli k závěru, že život je všeobecně rozšířeným jevem ve vesmíru. Téměř všichni uznávali existenci jakéhosi stvořitele. Proč jejich myšlenky paušálně zavrhnout, jako náboženské bludy? Proč se nepokusit jen věci nazvat jinými jmény? Nemohu se zbavit dojmu, že veškerý vědecký pokrok je jen neustálým objevováním něčeho, co již kdesi ve vesmíru existuje. Je-li doba existence vesmíru ve srovnání s délkou našeho života téměř nekonečná, na nevypočitatelném množství planet s nevypočitatelným množstvím tvorů již muselo být vše někdy objeveno a zase zapomenuto. Podle Sheldrakeovy teorie je to však zachyceno v morfogenetickém poli, akaše, či jak si tu databázi nazveme a my to musíme jen znovu najít. I pokud to hledat nebudeme, řešení všech otázek přijde jednou samo někomu někdy na mysl.

Už jste někdy uvažovali o tom, proč se všechny vlády a vojensko-průmyslová mašinérie tak obávají důkazu o existenci života ve vesmíru, případně kontaktů s nějakou jinou civilizací? Podle mého názoru by to pro běžného občana neznamenal žádný šok a aspoň po jistou dobu by dále dělali to, co po celý život dosud. Nebezpečí je v tom, že by nám návštěvníci odjinud mohli podat srovnání, kam bychom to mohli dotáhnout, kdybychom neměli tak pitomé vládcy, starající se jen o svůj prospěch. Pak by se mohl celý státní systém na Zemi zhroutit a nastat v první fázi anarchistický zmatek. Všichni bychom museli změnit svoji stupnici hodnot. To je ten důvod, proč se tak vlády velmocí obávají všech byť i hypotetických kontaktů a možná již takové kontakty dávno tajně navázaly. V seriálu „Hvězdná brána“ autoři nastínili řadu možných situací, které nastanou při kontaktech různých civilizací. Všimli jste si, že kromě „replikátorů“ a pár ojedinelých výjimek mají všichni mimozemšťané humanoidní vzhled? Možná, že autoři seriálu, stejně jako autoři sci-fi vědí více a chtějí nám něco naznačit a na něco nás připravit. Ostatně nejlepší je počkat si, ještě se nestalo, aby to nějak nedopadlo...

A jaký je závěr? Pokud považujete za podstatné pro svůj život vědět, zda existují mimozemské civilizace, pokuste se sami najít logickou odpověď. Nejlepší je totiž věřit tomu, co jste sami vymysleli. Myšlení je totiž základem vývoje, vždy a všude. Nevěříte-li tomu, co vám předkládají masmédiá a vědecké i pavědecké prameny, hledejte sami odpověď. Na starém přísloví „Kdo hledá, najde“ není co měnit. Není hledání smyslem života?

© Mgr. Jan Pavlík, 2004.